

mint Györfly István mondotta, egy-egy emberöltőre sem tehető, mégis, a bemutatók viscieteinek kiválasztásánál, illetve megállapításánál is bizonyos szempontokat kell szem előtt tartanunk. Mivel régi viseletünk, szokásaink feltámasztása úgyszólván meddő igyekezet és különben is ellenkezik a természetes fejlődés, technikai kultúra haladásával, még kell elégednünk azzal, hogy népünk régi viseletét a mult tisztelgésével legalább bizonyos ünnepeken vagy ünnepségeken hordja. E célból az ország legtöbb vidékén azt találjuk legjobb megoldásnak, ha erre a célra a világháború előtti viseletet választjuk, amely megfelel a népi közzéadásnak, kidomborítja a magyar jelleget, mert különben is elérte azt a teljes kibontakozást, amely után a visszafejlődés vagy egyszerűsödés következett. Mivel azonban a világháború előtt is a viseletben az egymás mellett levő falvak lakói között is voltak kisebb-nagyobb eltérések, leghelyesebben azt tesszük, ha a viselet minden darabjában a helybeli hagyományokat élesztjük fel. Igaz ugyan, hogy ez is félmegoldás lesz, mert a népi életben minden ünnepi alkalomnak úgyszólván megvolt a maga viselete, de ez is jobb a semminél, vagy a mostanában egyre szaporodó „magyaros ruhák” értelmetlen és sokszor ízléstelen kultuszánál.

A népművelési bizottságok részére felállítandó néprajzi kataszter gondolatának felvetésére nem ok, hanem csak kiindulópont volt az ipolysági Honti Nap. A néprajz terén tudományosan dolgozók már régóta megdöbbenve figyelték azt a népművelésnek nem igen nevezhető munkát, amely legtöbbször abból állt, hogy „szokásokat” és „táncokat” szerkesztettek, vagy egy-két népművelési titkár vagy vezető az irányítása alatt álló községekben a bemutatókra más vidékek nyomtatásában megjelent szokásait tanította be. Végeredményben ezt megértjük, hiszen a népművelési vezetők kiválasztásánál sohasem érvényesültek olyan szempontok, amelyek a népi ismeretet, a néprajzi tudást megkövetelték volna. Ma azonban olyan idők lettek élünk, amikor a félmegoldás már nem kielégítő. Különösen akkor nem, amikor magyarságunk, népi múltunk kellő értékelésével elsősorban nemzeti öntudatunk felépítését kell szolgálni a népművelésnek. A népművelés legfőbb irányítója megértette az idők szavát, amikor egyik beszédében azt mondotta, hogy „bizonyos mértékben valamennyiünknek Kriza Jánosokká kell válnunk, gyűjtenünk kell az értékeket, a hagyományt és tovább kell adnunk őket szüntelenül, hogy minden magyar lélekbe eljussanak, mindenkiben jelen legyenek és eleven belső közösséget teremtsenek a magyarokban. A magyar nevelőknek részt kell venniük ebben a munkában...”

Manga János

A Nemzeti Színház művészei a kőbányai munkások között

A „GyOSz szabadidőmozgalom” keretében a Nemzeti Színház művészei a kőbányai Dréher-sörgyárban bemutatták Csokonai Vitéz Mihály *Karnyóné* című színjátékát.

A művészi színvonalú előadás ötszáz főnyi hallgatóságot vonzott a gyár kultúrházába. A bemutató megrendezése népművelési szempontból követésre érdemes gondolatnak bizonyult. A munkásság meggyőződhetett arról, hogy az illetékesek megértéssel támogatják a jogos művelődési igényeiket. Az előadás bebizonyította annak az elgondolásnak

helyességét is, hogy a munkásság azokat a mozgalmakat vallja leginkább magáénak, amelyek második otthonában, megszokott kultúrházában juttatják művészi élményekhez.

A verejtékes munkát felváltó, nemes szórakozást, felüdülést és értékes művelődési lehetőséget nyújtó előadást az ország jelentékenyebb gyártelepein is megismétlik. Ez a körülmény újabb határozott lépést jelent a magyar szabadidőmozgalom magasabb népművelési célokat szolgáló törekvéseiben. (G.)

Felelős szerkesztő: Hankiss János. — Felelős kiadó: Milleker Rezső.

43.599. — Kir. Magy. Egyetemi Nyomda, Budapest. (F.: Thiering Richárd.)